

במחשבה עד אותו המפלא
שהוא על הפתח, מיד נענים. זהו
שפתוב (תהלים צא) כי ידע שמ"י,
שם י' הפתח של זרקא. זקראני
ואענהו עמו אנכי וגו'. באותו
החוט שהוא פריכה שלה, שבו
צריך להאריך אותה, עד שמעלה
אותה עד עלת כל העליונים,
ויורד בה לקבל תפלותיהם.

אשריו מי שמעלה שלש תפלות
אלו בשלש נקודות של סגולתא,
שמהם נמשכו שלש טפות של
שלשה מחים עליונים. שפשאדם
נמשך ממנו זרע, אלו הטפות
שנמשכו ממנו הן מיפי היפי של
המח המבחר מן הכל. כך כמו
זה, כשהקדוש ברוך הוא מוריש
באדם שלשה קשרים, שהם
נשמה ורוח ונפש, מיפי היפי
שלו, נותן אותם שהם משלש י'
י של סגולתא שנרמזו בשם יו"ד
ה"י וא"ו ה"י. ומשום זה אמר
להם (דברים כו) ובך בחר ה' להיות
לו לעם סגולה.

באותו זמן שיצאו הדברים הללו
מפי המנורה הקדושה, ירדה
שכינה ונשקה אותו, וכל אותם
ראשי ישיבות ברכו אותו,
והרועה הנאמן ברוך אותו ונשק
אותו. באותו הזמן זקן אחד
הזדמן אליו. פתח ואמר, נשקו
בר, שהוא סלת נקיה, טפה
קדושה זו של התורה של משה
שנתנה לנו על ידו, שלא היה בו
פסלת של מז ותבן. שמי שאין
פסלת בנשמתו, הוא בן של
הקדוש ברוך הוא ושכינתו. שיש
בן מאותה חטה שנאמר בה
האילן שאכל אדם הראשון היה
חטה.

ח"ט מז ותבן, שבשכילו אמר
דוד (תהלים נא) הן בעוון חוללתי
וגו'. ובזמן שהאות ה', שהיא
חמשה מיני לחם, היא בכסוי

בדבורא דצלותן בקירטא דילהון, וסלקין לה
במחשבה עד, ההוא מפלא דאיהו על הפתח,
מיד נענים. הךא הוא דכתיב (תהלים צא יד) כי ידע
שמי שם י' תגא דזרקא, יקראני ואענהו עמו
אנכי וגו'. בההוא חוט דאיהו פריכו דילה,
דבה צריך לארכה לה עד דסליק לה עד עלת
כל עלאין, ונחית בה לקבלא צלותהון.

זבאה איהו מאן דסליק תלת צלותין לגבה
בתלת נקודין דסגולתא. דמנהון
אתמשכו תלת טפין דתלת מחין עלאין. דכד
בר נש אתמשך זרע מנה, אלין טפין דאתמשכו
מנה, אנון משופרי שופרי דמחא מבחר
מפלא. הכי כגונא דא, כד קודשא בריך הוא
אורית בבר נש. תלת קטירין דאנון נשמתא
ורוחא ונפשא משופרי שופרי דילה, יהיב לון
דאנון מתלת י י י דסגולתא דאתרמזו בשם
יו"ד ה"י וא"ו ה"י. ובגין דא אמר לון, (דברים
יד ב) ובך בחר ה' להיות לו לעם סגולה.

בההוא זמנא דנפקו מלין אלין מפומוי
דבוצינא קדישא, נחיתת שכינתא
ונשיקת ליה וכל אנון מארי מתיבתן בריכו
ליה, ורעיא מהימנא בריך ליה ונשיק ליה.
בההוא זמנא סבא חדא אזדמן לגבה. פתח
ואמר, (תהלים ב יב) נשקו בר, דאיהו סלת נקיה,
טפה קדישא דא דאורייתא דמשה דאתיהיב
לן על ידה, דלא הוה ביה פסלת דמז ותבן.
דמאן דלית פסלת בנשמתה, איהו ברא
דקודשא בריך הוא ושכינתה. דאית בר
מההוא חטה דאתמר בה אילן דאכל אדם
קדמאה חטה הוה.

ח"ט מז ותבן. דבגינה אמר דוד (תהלים נא ז) הן
בעוון חוללתי וגו'. ובזמנא דאת ה'
דאיהי חמשה מיני נהמא, איהי בכסויא דרת